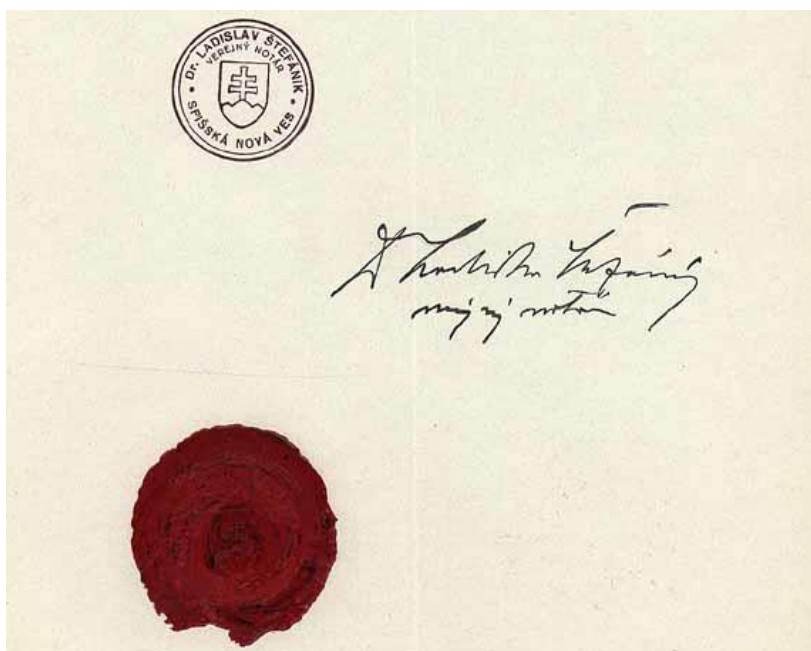

Prvým zákonom, ktorý po vzniku Československej republiky upravoval činnosť verejných notárov na Slovensku bol zák. č. 155/1919 Sb. zák. a nař. z 18. marca 1919, podľa ktorého boli povinní do 10. apríla 1919 vykonať prísahu Československej republike s tým, že ak prísahu nevykonajú, bude sa na nich hľadieť tak, ako keby sa úradu vzdali.

Na Slovensku bol v tom čase nedostatok verejných notárov, ktorí by spĺňali podmienky ustanovené v § 2 zák. čl. XXXV/1874 o kráľovských verejných notároch, t. j. takých, ktorí by novú "úradnú reč štátu úplne znali". Podľa zachovanej štatistiky k októbru 1918 sa zo 115 členov verejnonotárskeho komôr hlásilo k slovenskej národnosti len 17 členov. Zák. č. 196/1919 Sb. zák. a nař. z 8. apríla 1919 preto umožnil, aby sa verejnými notármi stali aj žiadatelia, ktorí sú štátnymi príslušníkmi Československej republiky a vyhovujú podmienkam § 6 notárskeho poriadku zo dňa 25. júla 1871, z. r. č. 75. Inými slovami, na Slovensku ovládalo "československý jazyk" po vzniku republiky len malé percento verejných notárov, a preto sa umožnilo aj žiadateľom z tzv. historických zemí uchádzať sa tu o verejnonotársky úrad.

Ustanovenie § 1 zákona č. 122/1920 Sb. zák. a nař. určovalo, že "jazyk československý jest štátnym, oficiálnym jazykom republiky". Možnosť zavedenia takéhoto jazyka vyplývala z posledného odseku článku 7. zmluvy medzi Čelnými mocnosťami spojenými i združenými a Československom podpísanej v St. Germain en Laye dňa 10. septembra 1919 s tým, že ak takýto jazyk bude zavedený, poskytne sa československým štátnym príslušníkom iného jazyka než českého primeraná možnosť, aby pred súdmi používali svoj jazyk, a to ústne i písomne. Ustanovenie tejto medzinárodnej zmluvy sa potom premietlo do § 2 zák.č. 122/1920 Sb. zák. a nař. tak, že súdy, úrady a orgány republiky, ktorých pôsobnosť sa vzťahovala na súdny okres, ktorý podľa posledného sčítania ľudu obývalo aspoň 20 % československých štátnych občanov hovoriacich iným než československým jazykom, mali povinnosť prijímať podania v jazyku menšiny a vydať ich vybavenie nielen v "jazyku československom", ale i v jazyku podania. To sa netýkalo vzájomných českých a slovenských podaní, kde platila reciprocita.

S ohľadom na to potom nariadenie vlády č. 657/1920 Sb. zák. a nař. ustanovilo, že pečate verejných notárov (ako súdnych komisárov), ktorí majú sídlo v takomto okrese, môžu obsahovať i údaje v jazyku menšiny.

Pečiatka a vzorový podpis Dr. Ladislava Štefánika (brata generála M. R. Štefánika), verejného notára v Spišskej Novej Vsi od roku 1923

V Berehově, dne 10. ledna 1937.

Prezidium Krajského soudu,
v
B e r e h o v ě.

Já Dr Bartoloměj B e r n á t, veřejný notář se sídlem v Berehově, předkládám níže opětně:

- a./ svůj podpis,
- b./ otisky úředních pečeti, vyhotovených na základě opatření vrchního soudu v Košicích a schválených usnesením krajského soudu v Berehově, ze dne 24. prosince 1936
Nc I 21/36/3,
kterých budu ve svém úřadování pro příště používatí.

I.
Podpis, kterého budu ve svém úřadování používatí:

Bartoloměj Bernát
veřejný notář

II.
Otisky mých olejových pečeti na listiny:
ve státním jazyku: v menšinovém jazyku:

Pečiatka verejného notára Dr. Bartoloméja Bernáta v štátnom a menšinovom jazyku

Na území Slovenska existovali ku dňu vzniku Československej republiky dve verejnonotárske komory, a to v Bratislave a v Košiciach. Zákonom č. 167/1920 Sb. zák. a nař. boli obvody týchto komôr zlúčené a na ich miesto bol ustanovený "Správny výbor spojených verejnonotárske komôr na Slovensku v Bratislave", ktorí tvorili predseda, štyria členovia a dvaja náhradníci. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že malo ísť len o prechodné opatrenie do prijatia jednotného notárskeho poriadku. De jure nebola činnosť verejnonotárske komôr na Slovensku už nikdy obnovená.

De facto však koncom roku 1943 začal Správny výbor spojených verejnonotárske komôr v Bratislave používať okrúhlu pečiatku so štátnym znakom a textom: Verejnonotárska komora v Bratislave. Termín Verejnonotárska komora v Bratislave používa aj ustanovenie § 21 zák. č. 174/1943 Sl. zák., ktorým sa menia a doplňujú právne predpisy o advokátoch a verejných notároch. Pravdepodobne však ide len o synonymum slovného spojenia Advokátska komora v Bratislave, ktoré sa tam paralelne vyskytuje. Túto domnienku

potvrďuje aj fakt, že v uvedenom zákone sa popri spojení Verejnonotárska komora v Bratislave súbežne používa aj termín Správny výbor verejnonotárskeho komôr (pozri § 20 cit. zák.). Podobne aj po oslobodení sa v právnych predpisoch používal tento termín (napr. v nariadení SNR č. 62/1946 Sb. n.). Dokonca na schôdzi verejných notárov, ktorá sa konala v Bratislave dňa 5. októbra 1946 Dr. Igor Beniač pri rokovaní o notárskej tarife oznámil prítomným, že bola ustanovená verejnonotárska komora, ktorej predsedom sa stal Dr. Vladimír Pivko, podpredsedom Dr. Ladislav Nádaši, tajomníkom Dr. Igor Beniač, a že ju tvoria ešte ďalší riadni a náhradní členovia. Túto informáciu treba brať s rezervou, pretože koncom štyridsiatych rokov sa opäť v oficiálnom styku prešlo k pôvodnému názvu Správny výbor spojených verejnonotárskeho komôr na Slovensku.

Notári pôsobiaci na území Podkarpatskej Rusi (Berehovo, Chust, Iršava, Mukačevo, Rachovo, Selvuš, Tačovo, Užhorod a Volové) pôvodne patrili k verejnonotárskej komore v Sátoralaujhelyi. Neskôr prevzalo vybavovanie agendy tejto komory Prezídium vrchného súdu v Košiciach a napokon boli títo notári priradení k Správnejmu výboru spojených verejnonotárskeho komôr v Bratislave.

Zmeny v hospodárskych, finančných a sociálnych pomeroch vyvolané obdobím po prvej svetovej vojne a charakterizované všeobecným zvýšením cenovej hladiny, si nevyhnutne vyžiadali novú úpravu verejnonotárskej tarify. Zákon č. 600/1919 Sb. zák. a nař. v článku III splnomocnil ministra spravodlivosti, aby vydal verejnonotársku tarifu. Vládne nariadenie č. 273/1921 Sb. zák. a nař. zvýšilo odmeny verejných notárov určené nariadením bývalého uhorského ministra spravodlivosti č. 42.200/1918 I. M. o všeobecnú 200% drahotnú prirážku, prípadne o 100% drahotnú prirážku v osobitne vymenovaných prípadoch. Vládne nariadenie 273/10921 Sb. zák. a nař. bolo predĺžené a čiastočne pozmenené vládnym nariadením č. 218/1922 Sb. zák. a nař.

Vládnym nariadením č. 102/1923 Sb. zák. a nař. o poplatkoch (verejných) notárov boli pre celé územie bývalej Československej republiky zavedené nové jednotné notárske poplatky. Toto nariadenie nadobudlo účinnosť pre Slovensko a Podkarpatskú Rus dňa 1. augusta 1924. Notársky poplatok bol podrobený dani z obratu, ktorá v tom čase činila 2 % zo zdaniteľného výkonu. Na druhej strane, ak hrubá hodnota dedičstva neprevyšovala 2000 Kč, nemal notár ako súdny komisár nárok na odmenu za prejednanie dedičstva, ale len na náhradu hotových výdavkov. Pre zaujímavosť možno uviesť, že poplatok za vidimáciu sa odvodzoval aj od počtu riadkov na strane. Ak mala strana viac ako 25 riadkov, ak mala listina väčšie rozmery, ak v nej boli uvedené tabuľky alebo podobné výkazy, poplatok sa zvyšoval až o 25 %. Poplatok za overenie podpisu sa diferencoval podľa toho, či bolo potrebné zisťovať osobnú totožnosť a podľa ceny úkonu. Táto tarifa, jednotná pre územie celého štátu, vyrovnala aspoň jednu kapitolu rozdielných právnych predpisov v odbore verejného notárstva a naznačila smer k postupnej unifikácii zákonodarstva v tomto odvetví.

Zákonom č. 267/1923 Sb. zák. a nař. o rozšírení úradnej pôsobnosti verejných notárov na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi bol pozmenený § 55 zák. čl. XXXV/1874 tak, že notár je oprávnený spisovať na žiadosť strán podania na úrady, na súdy len v nesporovom konaní, a ešte súkromné listiny, čo mal dovtedy prísne zakázané. Uvedený zákon bol zrejme reakciou na to, že obecní notári strhli na seba do značnej miery nielen vyhotovovanie najrôznejších písomností, ale predovšetkým spisovanie zmlúv, proti čomu sa v tom čase veľmi vystupovalo najmä zo strany advokátov. Obecný notár bol orgán, ktorý

mal za úlohu pomáhať obciam pri vybavovaní písomnej agendy, a bol poradným aj výkonným orgánom obce. S verejnými notármi - okrem označenia notár - nemal nič spoločné. Zákonom č. 211/1920 Sb. zák. a nař. bol úrad obecného (obvodného) notára poštátnený, notár sa stal štátnym úradníkom, ktorého menoval minister vnútra. Služobne bol podriadený hlavnému slúžnemu, v ktorého okrese mal svoje úradné sídlo.

Od 1. mája 1926 bola verejným notárom na základe vládneho nariadenia č. 50/1926 Sb. zák. a nař. uložená povinnosť oznamovať súdu prípady, keď sami spísali účastníkovi závet, alebo ho prevzali do úschovy. Pri tom však súdu neoznamovali obsah závetu, ale len plnú adresu závetcu. Oznámenie boli povinní urobiť vždy v prvých 8 dňoch každého mesiaca za minulý mesiac. Negatívne hlásenia sa nevyžadovali. Súd viedol zoznamy osôb, ktoré urobili závet pred súdom alebo verejným notárom, alebo si ich tam uložili. Súd každé tri roky potom vykonával zisťovanie, či osoby zapísané v takomto zozname ešte žijú a bývajú v jeho obvode. Išlo však o delikátne šetrenie, lebo podľa vládneho nariadenia malo byť vykonané tak, aby "nikomu bez souhlasu pořizovatelova nedostalo se vědomosti o tom, že poslední jeho pořizení je u soudu nebo (veřejného) notáře uloženo". Ťažko si dnes môžeme predstaviť, ako sa to prakticky uskutočňovalo.

Vládnym nariadením č. 160/1928 Sb. zák. a nař. o úschove peňazí a iných cenných hodnôt (čím sa mysleli: vkladné knižky cenné papiere, skvosty a cudzozemské peniaze) verejnými notármi bol nanovo upravený postup pri prijímaní depozít, úlohy notárskej komory v tej súvislosti (komora mala vydať podrobné predpisy a jednotný vzor knihy notárskych úschov) a kontrola depozitnej agendy. Tým bol zrušený predpis obsiahnutý ešte v nariadení č. 663/1875 I. M. E. (inštrukcia pre verejných notárov) o tom, ako sa má viesť vzor IV k § 156d zák. čl. XXXV/1874.

Pravdepodobne posledným právnym predpisom, ktorý zasiahol do činnosti verejných notárov na Slovensku a Podkarpatskej Rusi v období prvej republiky bolo ustanovenie § 4 opatrenia Stáleho výboru Národného zhromaždenia republiky Československej č. 285/1938 Sb. zák. a nař. zo dňa 16. novembra 1938, ktorým sa menia niektoré ustanovenia o notárskych komorách a notároch. Podľa neho bolo povolené uznášať sa valnému zhromaždeniu verejných notárov o zaopatrení verejných notárov a kandidátov v invalidite a starobe, ako i vdov a sirôt po verejných notároch a kandidátoch a založiť za súhlasu ministerstva spravodlivosti invalidné a starobné zaopatrenie "spôsobom donucovacím", a to zriadením vlastného poisťovacieho ústavu, alebo hromadným pristúpením k už existujúcemu poisťovaciemu ústavu. Tento právny predpis bol zmenený zákonom č. 174/1943 Sl.zák. tak, že pri Verejnonotárskej komore v Bratislave zriadil sa Penzijný pomocný fond verejných notárov, ktorého členmi boli všeti verejní notári zapísaní do zoznamu verejných notárov v Slovenskej republike. Tento fond bol zo zákona právnickou osobou. Mal poskytovať invalidný dôchodok, starobný dôchodok, vdovský dôchodok, sirotský dôchodok a výchovné. Príjmami fondu boli pravidelné členské príspevky a dodatočné členské príspevky, ktoré bol povinný platiť každý člen fondu, ako aj iné príjmy.

Politické udalosti pred začatím a počas druhej svetovej vojny zasiahli v značnej miere do činnosti verejných notárov na Slovensku.

V lete roku 1938 sa verejní notári na základe výzvy Správneho výboru verejnonotárskych komôr v Bratislave zo dňa 1. júna 1938 zúčastnili zbierky na obranu štátu.

Do 31. augusta 1938 sa vyzbieralo na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi na tento cieľ celkom 42990 čsl. korún, o čom svedčí zachovaný zoznam darcov.

Správny výbor spojených verejnotarárskych kom. na Slovensku v Bratislave.

Jedn.čís: 190/1938.

S O Z N A M

do dňa 31. augusta 1938 došlých príspevkov
verejných notárov na Slovensku a Podkarpatskej Rusi na
obranu štátu:

Bež. čís.	Sídlo	M e n o	Zaslaný obnos	Poz- námky.
v e r e j n é h o n o t á r a			Kč.	
1.	Bánovce n/Bebravou	Dr. Ernest Kadarász	1.200.--	
2.	Bánska Bystrica	Dr. Julius Račanský	1.000.--	
3.	Bratislava	Dr. Viktor Dušek	4.000.--	
4.	Bratislava	Dr. Vladimír Pivko	2.000.--	
5.	Brezno n/Hronom	Dr. Gustav Kachnič	300.--	
6.	Dolný Kubín	Dr. Ján Pollák	500.--	
7.	Dunajská Streda	Dr. Michal Erdélsky	1.000.--	
8.	Galanta	Dr. Štefan Folkman	500.--	
9.	Galanta	Dr. Lev Sipos	400.--	
10.	Gelnica	Dr. Jozef Hoffmann	100.--	
11.	Hlohovec	Dr. Štefan Hojo	100.--	
12.	Humenné	Dr. Ján Putiš	500.--	
13.	Kežmarok	Dr. Viktor Jadrniček	200.--	
14.	Komárno	Dr. Aladár Váradi	200.--	
15.	Komárno	Dr. Arnošt Spiegler	500.--	
16.	Košice	Dr. Ján Petrikovich	4.000.--	
17.	Kráľovský Chlumec	Dr. Emil Zimmermann	300.--	
18.	Kremnica	Dr. Artur Sterner	250.--	
19.	Levice	Dr. Viktor Ravasz	900.--	
20.	Lipt. Sv. Mikuláš	Dr. Koloman Štefkovič	700.--	
21.	Lučenec	Dr. Vojtech Fabuss	390.--	
22.	Lučenec	Dr. Kornel Bujnák	200.--	
23.	Michalovce	Dr. Vasil Ravlúk	700.--	
Snáška:			19.940.--	

Zoznam prispievateľov do zbierky na obranu štátu

Vzápätí nasledovali udalosti viedenskej arbitráže z 2. novembra 1938 a odstúpenie časti územia Slovenska Maďarskému štátu. Na usmernenie verejných notárov pôsobiacich na odstúpenom území vydal Správny výbor spojených verejnonotárskych komôr na Slovensku ešte dňa 26. októbra 1938 tento obežník:

Jedn. číslo: 454/1938.

Obežník pánom verejným, notárom.

Keďže pravdepodobne v najbližšom čase sa postúpia územia našej Republiky maďarským obyvateľstvom osídlené maďarskému štátu, pri obsadení tohoto územia nech sa páni verejní notári držia s dorozumením pána ministra pravosúdia pre Slovenskú krajinu ustálených nasledovných pokynov: Páni verejní notári na obsadiť sa majúcom území nech vytrvávajú na svojich miestach, po obsadení, nech si vyžadujú inštrukcie kompetentných maďarských justičných orgánov a do výslovného odňatia oprávnenosti, alebo prevedenej suspendácie nech svoju verejnonotársku funkciu naďalej vykonávajú. V páde suspendácie alebo neprevzatia nech páni verejní notári odovzdajú svoj archív a depozity protokolárne orgánom maďarskou justičnou správou ustáleným a jeden exemplár tohoto protokolu nech predložia správneho výboru v Bratislave. Tí páni verejní notári, ktorí nebudú maďarskou vládou prevzatí, nech sa ihneď hlásia u p. ministra pravosúdia pre Slovenskú krajinu v Bratislave.

V Bratislave, dňa 26. októbra 1938.

Dr. Viktor Dušek, verejný notár, jednatel' správneho výboru.

K 24. februáru 1938 pôsobilo na Slovensku 76 a na území Podkarpatskej Rusi 10 verejných notárov. Verejnonotárskych námestníkov bolo 8. Najviac notárskych úradov, a to tri, boli v Bratislave, po dva v Galante, Komárne, Košiciach, Lučenci, Nitre, Nových Zámkoch, Prešove, Trnave, Žiline a Mukačeve. V ostatných väčších slovenských mestách a na území Podkarpatskej Rusi bol jeden notársky úrad.

Po viedenskej arbitráži počet verejných notárov neustále klesal, až napokon k 30. septembru 1943 dosiahol počet 67.

Tento úbytok bol spôsobený jednak odstúpením časti územia Slovenska Maďarskému štátu, jednak politickým a rasovým prenasledovaním notárov. Správny výbor spojených verejnonotárskych komôr na Slovensku v Bratislave nariadil podľa výnosu ministerstva pravosúdia č. 5326/1939-1 zo dňa 1. marca 1939 vyčiarknuť zo zoznamu tých verejných notárov, ktorí po viedenskom arbitrážnom rozhodnutí ostali na odstúpenom území a neevakovali súčasne so štátnymi a inými verejnými úradmi. Bralo sa to tak, že vlastne prejavili vôľu ostať na odstúpenom území a podrobiť sa všetkým právnym následkom z toho vyplývajúcim, a teda aj právnym následkom s ohľadom na verejnonotárske povolanie. Zo zoznamu boli vyčiarknutí aj tí, ktorí síce neostali na odstúpenom území a presťahovali sa na Slovensko, ale tu už nové verejné notárstvo nedostali.

S O Z N A M

verejných notárov na Slovensku podľa staníc.

Dľa stavu dňa 24. februára 1938.

Bežné číslo	S t a n i c a:	M e n o:	Poznámky:
1.	Bánovce nad Bebravou	Dr. Ernest Kadarász	
2.	Banská Bystrica	Dr. Julius Račanský	
3.	Baňská Stiavnica	uprázdnená substit. Dr. Ján Medvecký zo Zvolena	
4.	Bardejov	Bohuslav Friedrich	
5.	Bratislava I.	Dr. Jozef Kállay	
6.	Bratislava II.	Dr. Viktor Dušek	
7.	Bratislava III.	Dr. Vladimír Pivko	
8.	Brezno nad Hronom	Dr. Gustav Kachnič	
9.	Čadca	Dr. Gašpar Ďurčanský	
10.	Dolný Kubín	Dr. Ján Pollák	
11.	Dunajská Streda	Dr. Michal Erdélsky	
12.	Galanta I.	Dr. Štefan Folkman	
13.	Galanta II.	Dr. Leó Sipos	
14.	Gelnica	Dr. Jozef Hofmann	
15.	Hlohovec	Dr. Štefan Hojo	
16.	Humenné	Dr. Ján Putiš	
17.	Kapušany	Dr. Ján Bella	
18.	Kéžmarok	Dr. Viktor Jadrníček	
19.	Komárno I.	Dr. Aladár Váradi	
20.	Komárno II.	Dr. Arnošt Spiegler	
21.	Košice I.	Dr. Robert Kubiš	
22.	Košice II.	Dr. Ján Petrikovich	

Počas apríla 1939 museli verejní notári podľa vládneho nariadenia č. 6 z 15. marca 1939 zložiť prísahu novovzniknutému Slovenskému štátu. Prísahu vykonali do rúk Dr. Viktora Duška, vtedajšieho predsedu Správneho výboru spojených verejnototárskych komôr na Slovensku v Bratislave. O prísaha bola vyhotovená zápisnica, ktorá sa založila do osobného spisu každého verejného notára. Nasledujúce vojnové udalosti, rasové zákony atď. mali za následok, že od roku 1939 bolo každoročne vydávané nariadenie s mocou zákona o dočasnej úprave verejného notárstva. To umožňovalo ministrovi pravosúdia počas branej pohotovosti štátu pozbaviť úradu verejného notára, ktorý "...pre svoju činnosť nie je hodný dôvery potrebnej pri vykonávaní verejného notárstva". Čo sa tým myslelo, je uvedené v dôvodovej správe k tomuto nariadeniu, kde sa uvádza, že sa ním poskytuje ministrovi pravosúdia možnosť urobiť v radoch notárov "...potrebnú očistu i v zmysle zásad národného socializmu". To samo o sebe už nepotrebuje ďalší komentár.

VEREJNOTOTÁRSKA KOMORA BRATISLAVA	
Dňa:	13. XI. 1944
Číslo:	192
Priloha:	1

Čís. 25.485/1944-1. Bratislava dňa 10. novembra 1944.

Správnemu výboru Verejnototárskej komory

v Bratislave.

Podľa § 1 nariadenia s mocou zákona čis. 196/1944 Sl.z. pozbavujem Dr. Vladimíra Pivku úradu verejného notára v Bratislave, lebo svojim konaním stal sa nehodným dôvery potrebnej pre výkon úradu verejného notára.

Žiadam, aby toto rozhodnutie v prípade, ak menovanému by nemohlo byť doručené, bolo uverejnené v Úradných novinách v smysle § 1 ods. 3 citovaného nariadenia, o ktoré uverejnenie nech požiada Správny výbor komory.

N a s t r á ž i

M i n i s t e r :

Dr. Tiso v.r.

Schválil so schváleným návrhom.
Prednosta výpravní:
[Signature]

Dekrét o pozbavení Dr. Vladimíra Pivku úradu verejného notára v Bratislave z 10. novembra 1944

Rovnako mohol minister verejného notára bez jeho súhlasu preložiť na iné služobné miesto. Išlo o potlačenie zásady, že notára nemožno ex offo preložiť. Takéto prekladania boli časté a hraničili až so šikanovaním (verejný notár musel totiž na nové miesto nastúpiť do 48 hodín od preloženia). Ani takéto represálie však neodradili verejných notárov zúčastniť sa na národnooslobodzovacom boji a v povstaní (neskôr nazývanom SNP). Ako príklad možno uviesť pôsobenie Dr. Ladislava Nádašiho v odboji počas druhej svetovej vojny.

Samozrejme, nie všetci verejní notári boli počas obdobia neslobody zhodne politicky orientovaní. Po oslobodení sa uskutočnilo ich preverovanie z hľadiska štátno-občianskej a národnostnej spoľahlivosti. Podľa § 1 nariadenia 62/1946 Sb. n. SNR povereník pre pravosúdie pozbavil úradu toho verejného notára, ktorý:

- a) bol podľa nariadenia č. 33/1945 Sb. n. SNR potrestaný ťažším trestom, než je verejné pokarhanie, alebo
- b) sa neujal svojho úradu po oslobodení do 9. mája 1945, alebo
- c) do 15 dní od vyhlásenia toho nariadenia nepodal dvojmo vyplnený dotazník Verejnonotárskej komore v Bratislave obdobne podľa vzoru uvedeného v prílohe nar. č. 99/1945 Sb. n. SNR, alebo
- d) do dotazníka úmyselne pojal nepravdivé údaje o podstatných skutočnostiach § 6 nar. č. 99/1945 Sb.n.SNR, alebo zamĺči takéto skutočnosti, alebo
- e) je nemeckej alebo maďarskej národnosti

Na posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti bol rozhodujúci najmä jazyk používaný v rodinnom styku, alebo príslušnosť k nemeckej alebo maďarskej politickej strane po 6. októbri 1938, alebo priznanie národnosti pri poslednom sčítaní ľudu. V prípade pochybností údaje uvedené verejnými notármi v dotazníku preskúmavali okresné veliteľstvá Národnej bezpečnosti príslušného okresu. Potom bol jeden exemplár dotazníka predložený povereníkovi pre pravosúdie, ktorý mohol buď ponechať verejného notára v doterajšom úradnom postavení, alebo ho preložiť ho na iné služobné miesto, alebo ho pozbaviť úradu.

Dňa 5. októbra 1946 sa konala v Bratislave schôdza verejných notárov, ktorá mala na programe návrh zvýšenia existujúcej verejnonotárskej tarify (platnej na Slovensku v tom čase bez zmeny už vyše 20 rokov). Podnetom na rokovanie sa stala aj vyhláška Najvyššieho cenového úradu v Prahe č. 30/1946 Úř. I. zo dňa 30. decembra 1945, o poplatkoch notárov, ktorou bola zvýšená notárska tarifa na území Čiech a Moravy. Schôdza notárov si túto tarifu - i keď s výhradami - osvojila a požadovala jej zavedenie aj na území Slovenska. Medzitým však Najvyšší cenový úrad v Prahe vyhláškou č. 337/1947 Úř. I. zo dňa 29. marca 1947 pôvodne určené sadzby opäť znížil o 15 %. Povereníctvo spravodlivosti v Bratislave predložilo dňa 16. januára 1948 úradu predsedníctva Zboru povereníkov osnovu vykonávacieho nariadenia o zmene sadzby verejnonotárskeho odmen, pričom v záujme jednotnej úpravy verejnonotárskej tarify na celom štátnom území rovnako znížilo sadzbu o 15 % oproti pôvodnej osnove z roku 1946. Hoci aj zmenený návrh si komora osvojila a legislatívne bol pripravený, "z technických príčin" sa nedostal na program zasadnutia Zboru povereníkov. Ešte 13. decembra 1948 sa márne pokúšal za prijatie tarify intervenovať predseda Akčného výboru verejných notárov na Slovensku Dr. Igor Beniač u vtedajšieho predsedu Zboru povereníkov Dr. Gustáva Husáka. Na rozhodnutie tejto veci nebol v tých

rušných dobách čas ani politická vôľa. Napokon nemožno nevidieť, že Dr. Gustáv Husák bol pôvodným povoláním advokát a zrejme nemal veľký záujem angažovať sa vo veciach verejných notárov, ktorí advokátom v podstate konkurovali.